วารสาร มจร. เลย ปริทัศน์ journal of mcu. loei review
ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม - เมษายน 2564 Vol. 2 NO. 1 January – April 2021

เปรียบเทียบการเมืองการปกครองไทยกับอินเดีย

นาย รัษฎา วิชัยดิษฐ
วิจัยภาควิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมคธ
Supervisor, Dr. Jyoti Shankar Singh
สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมคธ

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันของพรรคการเมืองไทยและพรรคการเมืองของอินเดีย 2) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาประชาธิปไตยของทั้งสองประเทศและ 3) เสนอการบริหารพรรคการเมืองสู่ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การวิจัยเชิงเอกสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเหนี่ยวนำเชิงวิเคราะห์และการตีความสำหรับรูปแบบเฉพาะเรื่อง

การค้นพบที่สำคัญของการวิจัยมีดังนี้

1. ในอินเดียพรรคการเมืองอาจเป็นพรรคแห่งชาติหรือรัฐภาคี การจะได้รับการพิจารณาให้เป็นพรรคแห่งชาติ พรรคการเมืองจะต้องได้รับการยอมรับในสี่รัฐขึ้นไป และจะเป็นพรรคร่วมหรือฝ่ายค้านในรัฐเหล่านั้น พรรคคองเกรสเดิมสนับสนุนสังคมนิยมในระดับปานกลางและมีการวางแผนเศรษฐกิจแบบผสม แม้จะมีปัญหาทั้งหมด แต่อินเดียก็ยังคงเป็นประชาธิปไตยที่มีชีวิตชีวาและทำหน้าที่ส่งสัญญาณให้กับนักประชาธิปไตยในหลายประเทศโดยรอบ

พรรคการเมืองไทยโดยทั่วไปเป็นพรรคการเมืองที่ตั้งขึ้นโดยเอกชนที่มีแนวคิด อุดมการณ์และผลประโยชน์ร่วมกันหรือความสนใจที่คล้ายคลึงกัน ในความเป็นจริงการจัดตั้งพรรคการเมืองของไทยเรามีหน้าที่ควบคุมกระบวนการหลักการและวิธีการจัดตั้ง ไม่ใช่แนวคิดเดียวกับที่มีความสนใจร่วมกันในการจัดตั้งพรรคการเมือง

2. ปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาประชาธิปไตยของทั้งสองประเทศ ได้แก่ อุดมการณ์ทางการเมืองการมีส่วนร่วมทางการเมืองปัจจัยภายนอก รวมถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารพรรคการเมือง

3. รูปแบบความมุ่งหมายของทั้งสองประเทศเกี่ยวกับพรรคการเมืองเพื่อประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมต้องใช้แนวทาง 4 ประการดังนี้ การพัฒนาประชาชนให้เป็น “พลเมือง” ที่ดี การพัฒนาพรรคการเมืองให้เป็น “สถาบันทางการเมือง” ที่เหมาะสมมีแนวทางในการเสริมสร้างประชาธิปไตย การพัฒนาวัฒนธรรมทางการเมืองในแนวทางที่เหมาะสมสำหรับ การพัฒนาดุลยภาพทางการเมืองระดับมหภาคควรได้รับการพัฒนาโดยใช้เศรษฐกิจสังคมไปสู่ดุลอำนาจของนโยบายสาธารณะที่เท่าเทียมกัน

คำสำคัญ: พรรคการเมือง, การจัดการ, ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม.

A Comparative Political Party Between Thailand and India

Mr.Ratsada Wichaidit

Researcher Scholar, Department of Political Science & S.G.G.S., Magadh University

Dr. Jyoti Shankar Singh

Associate Professor, Department of Political Science & S.G.G.S., Magadh University

ABSTRACT

The purposes of the research were to 1) study of the current state of Thai political parties and Indian political parties 2) study the problem and obstacles of democratic development of both countries and 3) propose the management of political parties to participatory democracy. The qualitative method was used in conducting the research included documentary research. Data were analyzed by analytic induction and interpretation for thematic patterns.

The major finding of the research were as followed

1. In India political parties are either a National Party or a State Party. To be considered a National Party, a political party has to be recognized in four or more state and to be either the ruling party or in the opposition in those state. The original Congress Party espoused moderate socialism and planned, mixed economy. In spite of all its problem, India remains a vibrant and function democracy that is a beacon to democrats in many surrounding states.

Thai Political Party, in general a political party formed by a private party with the concept. Common ideals and interests or similar interests. In fact, the establishment of Thai political party, we have the act to regulate the process, principles and method of establishment. It is not the same concept that has the common interest to form a political party.

2. The problems and obstacles of democratic development of both countries were lecking of the political ideology, political participation, the external factors; included the participation of people in political parties management.

3. Purposed model of both countries on political parties for participatory democracy requires four approaches as follows: the development of people to be a good “citizenship” the development of political party to be a appropriate “political institution” Guideline for strengthening democracy by developing of political culture. The appropriate guidelines for development of macro political equilibrium should be developed by using the socio economic toward the balance of power of equitable public policy.

Keywords: political party, management, participatory democracy

บทนำ

ปรีดี พนมยงค์ (2552, หน้า 74) ได้กล่าวถึงความเป็น มาของพรรคการเมืองของไทยว่ามีความสืบเนื่องมาจากปี พ.ศ. 2470 คณะผู้ก่อการได้มีการวางแผนการเปลี่ยนแปลงการปกครองของไทยที่ประเทศฝรั่งเศส ที่ประชุมได้มีความเห็นร่วมกันว่า “คณะบุคคลที่จะทำการเปลี่ยนแปลงการปกครอง” จะเรียกว่า “คณะราษฎร” เพื่อจะสื่อถึงตัวแทนของคนส่วนใหญ่ในการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองให้เป็นราชาธิปไตยภายใต้ธรรมนูญ โดยการจัดตั้งองค์กรหรือสมาคมการเมืองที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า “Political Party” เรียกโดยย่อว่า “ Party” นักวิชาการได้แปลคำว่า “Party” คือ “คณะ” ที่ย่อมาจาก “Political Party” เช่น “ Conservative Party” ก็คือ “คณะคอนซอร์เวทีฟ” (คณะอนุรักษ์นิยม) เป็นต้น ซึ่งก่อนหน้านั้นคำว่า “พรรค” ใช้เฉพาะในกิจการของทหารเรือ คือ พรรคกลิน พรรคนาวิน และพรรคนาวิกโยธิน ยังไม่ได้ใช้ในความหมายทางการเมือง เช่นปัจจุบัน ระหว่างปี พ.ศ.2475-2476 เป็นช่วงที่คณะราษฎรได้ประกาศตัวอย่างเป็นทางการเพื่อเริ่มกระบวนการทางการเมืองในการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบประชาธิปไตยระบบรัฐสภา (เสนีย์ คำสุข, 2559, หน้า 8-22) ซึ่งในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อนี้เป็นช่วงที่ มีความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างฝ่ายอำนาจเดิม คือ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว และพระราชวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ที่มีบทบาทสำคัญทางการเมือง จนสามารถประนีประนอมกันได้นำไปสู่การสถาปนาพระราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองประเทศสยาม (ชั่วคราว) พ.ศ.2475 ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกของไทยที่ประกาศใช้เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน พ.ศ.2475 และผลของการสถาปนารัฐธรรมนูญได้ทำให้เกิดสภาผู้แทนราษฎรและรัฐบาลที่เรียกว่า “คณะกรรมการราษฎร” หรือ “คณะรัฐมนตรี” ต่อมาได้มีการเลือกตั้งทางอ้อม กล่าว คือ โดยให้ราษฎรในหมู่บ้านต่าง ๆ เป็นผู้เลือกตัวบุคคลให้เป็นตัวแทนตำบลแล้วให้ตัวแทนตำบลไปเลือกตัวแทนระดับจังหวัดต่อมาได้กลายเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของแต่ละจังหวัด และในระยะนี้ความเป็นพรรคการเมืองนั้นยังไม่เป็นทางการ ประกอบกับการเลือกตั้งก็ไม่ ใช่ลักษณะของการแข่งขันทางการเมืองแบบพรรคการเมือง แต่ในทางพฤตินัยกลุ่มการเมืองที่มีลักษณะเป็นพรรคการเมืองกลุ่มแรกของไทยถือว่ากำเนิดขึ้นมาพร้อม กับการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง พ.ศ.2475 คือ “สมาคมคณะราษฎร” ที่จัดตั้งขึ้นโดยคณะราษฎร แม้ว่าจะไม่ระบุว่าเป็นพรรคการเมือง แต่ก็มีเจตนาและวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมเช่นเดียวกับพรรคการเมืองทั่วไป คือ การเข้ารับผิดชอบในการบริหารประเทศชาติ ประการสำคัญกลุ่มผู้นำของสมาคมก็เป็นกลุ่มที่มาจากคณะผู้ทำการเปลี่ยนแปลงการปกครองซึ่งครอบงำการเมืองไทยอยู่ในขณะนั้น จึงทำให้เห็นได้ว่า ”สมาคมคณะราษฎร” จึงมีลักษณะในการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองอย่างสมบูรณ์ โดยรับผิดชอบในการบริหารประเทศยาวนานติดต่อกันมาหลายปี (สุขุม นวลสกุลและวิทยา จิตนุพงศ์, 2558, หน้า 288) จากผลของการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและมีการใช้รัฐธรรมนูญเป็นฉบับที่ 3 คำว่า “คณะพรรค” ได้เกิดขึ้นครั้งแรกใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2489 บัญญัติไว้ใน มาตรา 14 ว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในร่างกาย ทรัพย์สิน การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา การศึกษา อบรม การชุมนุมสาธารณะ การตั้งสมาคม การตั้งคณะพรรคการเมือง การอาชีพ ทั้งนี้ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1) ศึกษาสภาพปัจจุบันของพรรคการเมืองไทยและพรรคการเมืองของอินเดีย
2) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาประชาธิปไตยของทั้งสองประเทศ
3) เสนอการบริหารพรรคการเมืองสู่ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม

วิธีการวิจัย วิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การวิจัยเชิงเอกสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเหนี่ยวนำเชิงวิเคราะห์และการตีความสำหรับรูปแบบเฉพาะเรื่อง

แนวคิดพื้นฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตย

การปกครองระบอบประชาธิปไตยมีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่เชื่อมั่นว่า คนเราทุกคนเป็นมนุษย์ที่มีเกียรติและศักดิ์ศรี แต่ละคนมีคุณค่าความเป็นมนุษย์ ทุกคนมีความเป็นมนุษย์เท่าๆ กันและสมควรที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความศรัทธาในคุณค่าและความดีงามของมนุษย์ โดยเชื่อมั่นว่ามนุษย์จะใช้กำลังสติปัญยา และทักษะความสามารถอย่างเต็มที่เพื่อสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามในสังคมร่วมกัน ประชาชนทุกคนในระบอบประชาธิปไตยมีสิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคโดยเท่าเทียมกัน

ความหมายของการปกครองระบอบประชาธิปไตย (https://sites.google.com)

คำว่าประชาธิปไตยมีที่มาจากคำ 2 คำ คือ คำว่า ประชา และคำว่า อธิปไตย

- คำว่า ประชา หมายถึง ประชาชนซึ่งเป็นพลเมืองของประเทศ
- ส่วนคำว่า อธิปไตย หมายถึง อำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ
- ประชาธิปไตย จึงหมายถึง การที่อำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศเป็นของประชาชน ซึ่งตรงกับความหมายของคำว่า democracy ในภาษาอังกฤษ

รูปแบบของการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตย

ระบบการเมืองการปกครองที่ปรากฏในโลกนี้มี 2 ระบบ คือ

1. **ระบบการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตย** หมายถึง การที่ประชาชนมีอำนาจปกครองตนเอง สำหรับในแง่การเมืองการปกครองนั้น ประชาธิปไตย หมายถึง ระบบการเมืองที่ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง เพื่อให้เกิดการปกครองของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน

หลักของระบบการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตยที่สำคัญ ได้แก่

1) หลักความเสมอภาค หมายถึง ความเท่าเทียมกันของคนในสังคม แบ่งออกเป็น

- ความเสมอภาคตามกฎหมาย
- ความเสมอภาคในทางการเมือง
- ความเสมอภาคในทางเศรษฐกิจ
- ความเสมอภาคในด้านโอกาส

2) หลักสิทธิ เสรีภาพ และหน้าที่ สิทธิ หมายถึง อำนาจหรือประโยชน์ของบุคคลซึ่งกฎหมายรับรองและคุ้มครองให้แก่บุคคลซึ่งเป็นประชากรของรัฐ เสรีภาพ หมายถึง โอกาสที่บุคคลเลือกปฏิบัติได้ในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตนมากที่สุด โดยจะถูกควบคุมน้อยที่สุด แบ่งออกเป็น
สิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล
สิทธิและเสรีภาพทางการเมือง
สิทธิและเสรีภาพในทางเศรษฐกิจ

3) หลักนิติกรรม หมายถึง การยึดถือกฎหมายเป็นกฎเกณฑ์กติกาของประเทศ เท่ากับทำให้ประชาชนได้รับการคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพ

4) หลักการยอมรับเสียงส่วนมาก การใช้เสียงข้างมากจะต้องไม่กระทำเพื่อไปละเมิดสิทธิของเสียงส่วนน้อย

5) อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน การปกครองในระบอบประชาธิปไตย คือ การปกครองโดยรับความยินยอมจากประชาชน

6) หลักแห่งการใช้เหตุผล

รูปแบบของการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตย

1) ประชาธิปไตยทางอ้อม คือ ประชาธิปไตยที่ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในการปกครองได้โดยตรง ปัจจุบันต้องใช้การปกครองประชาธิปไตยทางอ้อมแทน

2) ประชาธิปไตยทางอ้อม หรือ ประชาธิปไตยแบบมีตัวแทน หมายถึง การที่ประชาชนเลือกตัวแทนเข้ามาทำหน้าที่ปกครองประเทศแทนประชาชน

2.รูปแบบการเมืองการปกครองแบบเผด็จการ

1) เผด็จการอำนาจนิยม ระบบเผด็จการแบบนี้มีความมุ่งหมายที่จะควบคุมสิทธิ และเสรีภาพทางการปกครองของประชาชน เป็นสำคัญ แต่ผู้ปกครองอาจยอมให้ประชาชนมีเสรีภาพทางสังคม เช่น เสรีภาพในการนับถือศาสนา สิทธิในครองครัว และเสรีภาพในการดำรงชีวิตส่วนตัว

2) เผด็จการเบ็ดเสร็จนิยม มีความมุ่งหมายสำคัญที่ต้องการควบคุมการดำเนินการต่าง ๆ ของประชาชนทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

ความหมายของสถาบันทางการเมือง

นักรัฐศาสตร์ได้นำเอาการวิเคราะห์แนวสถาบันที่นักสังคมศาสตร์แขนงต่าง ๆ ใช้ มาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์การเมืองด้วย และเช่นเดียวกับนักสังคมศาสตร์อื่น ๆ ที่เผชิญกับปัญหาการให้ความหมายว่าสถาบันคืออะไร นักรัฐศาสตร์ก็เผชิญกับปัญหานี้เช่นเดียวกันเมื่อต้องให้ความหมายว่าสถาบันทางการเมือง (Political Institution) คืออะไร

James G. March และ Johan P. Olsen เสนอว่า สาเหตุที่นิยามหรือความหมายของสถาบันทางการเมืองมีความแตกต่าง เป็นเพราะการวิเคราะห์สถาบันทางการเมืองเกิดความแตกต่างนั่นเองสืบเนื่องมาจากความเข้าใจที่ต่างกันของผู้ศึกษาในเรื่องของธรรมชาติของสถาบันทางการเมือง กระบวนการในการแปลความโครงสร้างและกฎเกณฑ์ที่มีต่อผลกระทบทางการเมืองและกระบวนการในการแปลความพฤติกรรมของมนุษย์ที่มีต่อโครงสร้าง กฎเกณฑ์ การก่อตั้ง การทำให้ดำรงอยู่ การแปลงเปลี่ยนหรือการขจัดสถาบันออกไป (James G. March, and Johan P.olsen .op.cit.p 4)

นายไชยันต์ ไชยพร (https://siamrath.co.th) อาจารย์คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนายสติธร ธนานิติโชติ ผอ.สำนักงานนวัตกรรมเพื่อประชาธิปไตย สถาบันพระปกเกล้า ในหัวข้อ “ความเป็นสถาบันของพรรคการเมืองกับการพัฒนาประชาธิปไตย : ศึกษากรณีพรรคการเมืองไทยภายใต้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ.2560” นั้น แบ่งพรรคการเมืองออกเป็น 3 รูปแบบด้วยกัน

1) พรรคการเมืองที่อยู่ภายใต้การนำของคน ๆ เดียว หรือเอกบุคคล (the one) เวลาจะเลือกตั้ง ผู้สมัครต้องวิ่งเข้าหาคน ๆ เดียว เช่น พรรคของนายทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ที่มีหลากหลายชื่อพรรค เช่นเดียวกับพรรคชาติไทยพัฒนา พรรคชาติพัฒนา รวมถึงพรรคอนาคตใหม่ที่มีลักษณะเดียวกัน ทั้งนี้ความเป็นสถาบันพรรคการเมือง ไม่ควรขึ้นกับคน ๆ เดียว ไม่เช่นนั้นหากมีเหตุทางการเมืองเกิดขึ้น พรรคนั้นจะหมดสภาพไปทันที ทำให้เกิดความไม่ยั่งยืน ไม่มีความเป็นประชาธิปไตยในพรรค

2) พรรคการเมืองที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การนำของคน ๆ เดียว แม้จะมีหัวหน้าพรรคก็ตาม แต่เป็นลักษณะคณะบุคคล (the few) แต่คณะบุคคล อาจหมายถึงคนที่ไม่ได้อยู่ในกรรมการบริหารพรรค แต่มีอำนาจเงินและมีอิทธิพลในพรรค ซึ่งพรรคที่เข้าข่ายคือ พรรคประชาธิปัตย์ พรรคแบบนี้มีความเป็นสถาบันพรรคการเมืองมากกว่าแบบแรก และยั่งยืนกว่า

3) การไม่ให้อำนาจคนส่วนใหญ่ แต่ต้องมีคณะทำงาน ซึ่งมีความเป็นองค์รวม และให้ฐานอยู่ที่ประชาชนคนหมู่มาก (the many) เปิดโอกาสให้สมาชิกพรรคมีส่วนร่วมในกิจกรรม ซึ่งที่ผ่านมาพรรคการเมืองไทย ยังเปิดโอกาสให้สมาชิกพรรคมีส่วนในการจัดตั้ง และกำหนดทิศทางการเมืองของพรรคน้อยมาก ดังนั้นพรรคการเมืองต้องมีส่วนประกอบทั้ง 3 ส่วน จึงทำให้เกิดความยั่งยืน

ผลกระทบทางเศรษฐกิจของความไม่แน่นอนทางการเมืองในประเทศไทย

ความไม่แน่นอนทางการเมืองในประเทศไทยและผลกระทบต่อเศรษฐกิจ ที่ผ่านมา ประเทศไทยต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองอยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะตั้งแต่ปี 2006 เป็นต้นมา ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของความขัดแย้งการเมืองในประเทศ ที่ต่อมาได้นำไปสู่เหตุการณ์ความรุนแรงและการทำรัฐประหารถึงสองครั้ง ความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้นนี้สามารถส่งผลกระทบเชิงลบต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจ คำถาม คือ ความไม่แน่นอนทางการเมืองในประเทศไทยมีที่มาจากเหตุการณ์ลักษณะใดบ้าง และส่งผลต่อเศรษฐกิจมากน้อยเพียงใด งานวิจัยของ Pongsak and Yuthana (2018) มุ่งตอบคำถามสำคัญดังกล่าวผ่านการนำเสนอวิธีสร้างดัชนีชี้วัดระดับความไม่แน่นอนทางการเมืองของไทยโดยอาศัยข้อมูลจากหน้าหนังสือพิมพ์ไทย ซึ่งสามารถทำย้อนกลับไปได้ตั้งแต่ปี 1997 เพื่อนำมาวิเคราะห์ถึงผลกระทบต่อเศรษฐกิจมหภาค โดยพิจารณาผลกระทบที่มีต่อ GDP ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว รวมทั้งวิเคราะห์ส่วนประกอบของ GDP ในด้านการใช้จ่ายและด้านการผลิต ในกรณีของประเทศไทย ความไม่แน่นอนทางการเมืองสามารถเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ ทั้งจากการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปตามครรลองระบบประชาธิปไตย เช่น การยุบสภา การเลือกตั้ง การชุมนุมประท้วง การแก้ไขรัฐธรรมนูญ และการทำรัฐประหารที่ไม่เป็นไปตามระบบประชาธิปไตย ดังนั้นเราจึงได้พัฒนาดัชนีความไม่แน่นอนทางการเมืองให้ครอบคลุมเหตุการณ์ในด้านเหล่านี้

แบ่งประเภทของความไม่แน่นอนทางการเมืองออกเป็น 5 ด้านหลัก คือ

1. ข่าวความขัดแย้งที่เกิดจากการชุมนุมของกลุ่มเคลื่อนไหวทางการเมือง (คำสำคัญที่ใช้คือ “ชุมนุม” และ “ขัดแย้ง”)

2. ข่าวการใช้มาตรการของทางการในการดูแลหรือยับยั้งปัญหาความขัดแย้งที่อาจทวีความรุนแรงขึ้น เช่น การประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินหรือการออกกฎอัยการศึกของภาครัฐ [คำสำคัญที่ใช้คือ “สถานการณ์ฉุกเฉิน” หรือ “กฎอัยการศึก”]

3.ข่าวความไม่แน่นอนทางการเมืองอันเกี่ยวเนื่องกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองตามระบอบประชาธิปไตย เช่น การยุบสภา การเลือกตั้ง [คำสำคัญที่ใช้คือ “ไทย” และ (“ยุบสภา” หรือ “เลือกตั้ง”)]

4. ข่าวความไม่แน่นอนทางการเมืองอันเกี่ยวเนื่องกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่รุนแรง คือ การปฏิวัติ รัฐประหาร [คำสำคัญที่ใช้คือ “ปฏิวัติ” หรือ “รัฐประหาร”]

5. ข่าวความไม่แน่นอนทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับตัวกติกาและโครงสร้างทางการเมือง เช่น การปฏิรูปทางการเมือง หรือ การแก้ไขรัฐธรรมนูญ [คำสำคัญที่ใช้คือ [“การเมือง” และ “ปฏิรูป”] หรือ [(“รัฐธรรมนูญ”หรือ “รธน.”) และ (“ยกร่าง” หรือ “แก้ไข”)] (https://www.pier.or.th/?abridged)

การกำเนิดพรรคการเมืองของไทยมิได้เกิดจากการมี ส่วนร่วมของประชาชนอย่างแท้จริง และมิได้เกิดจากอุดมการณ์ทางการทางการเมือง พรรคการเมืองของไทยจึงเป็นพรรค-การเมืองในระบบอุปถัมภ์หลายๆ พรรคก็มีลักษณะเป็นพรรคเฉพาะกิจ และมีนัยสำคัญกรณีที่ส่อให้เห็นว่าบางพรรคไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเป็นพรรคการเมืองมีลักษณะเป็นส่วนตัวมากกว่าเป็นพรรคการเมืองในความหมายทั่วไป พรรคการเมืองไทยได้เกิดอย่างเป็นทางการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2489 โดยผลของรัฐธรรมนูญและในปี พ.ศ. 2498 จึงได้มีพระราชบัญญัติพรรคการเมืองขึ้นเป็นครั้งแรก การเกิดรัฐประหารได้ส่งผลกระทบต่อความต่อเนื่องของพรรคการเมืองขาดพัฒนาการที่จะเจริญเติบโตเป็นสถาบันทางการเมืองได้เหมือนกับประเทศที่ มีพัฒนาการทางการเมืองที่ เข้มแข็ง เฉก เช่นในยุโรปหรือสหรัฐอเมริกาที่ไม่มีกฎหมายเฉพาะในการจัดตั้งพรรคการเมืองโดยตรง แต่ประชาชนมีส่วนร่วมในการก่อตั้งพรรค ทำให้ พรรคการเมืองมีความสำคัญเป็นอย่างมากในระบบการเมือง พรรคการเมืองไทยมุ่งผลประโยชน์ตนเองมากกว่าการเป็นตัวแทนของประชาชน มีการย้ายพรรคกันทุกครั้งที่จะมีการเลือกตั้งเพื่อให้ ตนเองได้รับประโยชน์ และขาดวินัยของความเป็นสมาชิกพรรคการเมือง พรรคการเมืองของไทยจึงมีลักษณะเป็นของส่วนตัวมากกว่าการเป็นพรรคการเมือง ที่ มีรากฐานมาจากประชาชน และขาดอุดมการณ์ทางการเมือง ที่สำคัญพรรคการเมืองส่วนหนึ่งไม่ใช้ระบบรัฐสภาในการแก้ปัญหาทางการเมือง มักใช้วิธีการนอกระบบในการแก้ปัญหา เป็นการ เปิดช่องทางให้เกิดการรัฐประหาร นอกจากนี้พรรคการเมือง ต่างก็พยายามทำให้ได้เข้าร่วมเป็นฝ่ายรัฐบาลโดยไม่คำนึงถึง บทบาทหน้าที่ในฐานะผู้แทนประชาชน อันแท้จริงในการ เป็นฝ่ายนิติ -บัญญัติมี บทบาทและหน้าที่สำคัญฐานะผู้แทนปวงชนจะต้องเป็นผู้ตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลอย่างเข้มแข็ง เพื่อควบคุมมิให้ฝ่ายบริหารใช้อำนาจหน้าที่เกินเลยกว่ากฎหมายกำหนดอันจะนำไปสู่การทุจริตฉ้อฉลต่อชาติบ้านเมืองไม่ว่าจะเป็นฝ่ายรัฐบาลหรือ ในฐานะเป็นฝ่ายค้าน รวมถึงได้สำนึกตระหนักถึงการให้ ความร่วมมือของพรรคการเมืองเพื่อต่อต้านสกัดกั้นอำนาจนอกระบบซึ่งเป็นวงจรอุบาทว์บ่อนทำลายระบบการเมืองและพรรคการเมืองให้สิ้นซากไปจากการเมืองไทย

ประเทศอินเดียที่เกิดขึ้นจากการผนวกรวมกันของรัฐจำนวนมากภายใต้การปกครองของอังกฤษและมหาราชาต่าง ๆ รัฐทั้งหลายเหล่านี้มีความต่างทั้งทางด้านชาติพันธุ์ ภาษา ศาสนาและวัฒนธรรม และหล่อหลอมให้คนอินเดียเองมีความคิดและความเชื่อที่หลากหลายตามมาด้วย สภาพเช่นนี้ส่งผลให้เมื่อแรกเริ่มก่อตั้งประเทศอินเดียเลือกที่จะใช้แนวทางการปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยที่มีรัฐสภาเป็นพื้นที่สะท้อนเสียงของประชาชนจากทั่วทั้งประเทศ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นระบบการปกครองใหม่สำหรับคนอินเดียเช่นเดียวกัน ด้วยอินเดียมีประชากรจำนวนมากและมีความหลากหลายสูง แนวคิดและอุดมการณ์ทางการเมืองของอินเดียจึงมีความหลากหลายตามมาด้วย เราต้องเข้าใจก่อนว่า อินเดียได้รับเอกราชในปี 1947 หลังจากสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ไม่นาน จากนั้นโลกของเราก็เข้าสู่ยุคสงครามเย็น ช่วงเวลาดังกล่าว ขึ้นชื่อว่าเป็นช่วงเวลาแห่งการต่อสู้กันทางอุดมการณ์ทางการเมืองระหว่างโลกเสรีนิยม-ทุนนิยม กับโลกสังคมนิยม-คอมมิวนิสต์ พยายามเผยแพร่อุดมการณ์และแนวคิดทางการเมืองของตัวเองไปยังประเทศอื่น ๆ แน่นอนว่าอินเดียก็ได้รับผลกระทบจากสงครามอุดมการณ์เช่นเดียวกัน แต่ความต่างคือ อินเดียไม่ได้เลือกข้างใดข้างหนึ่งชัดเจน แต่เลือกที่จะนำพาประเทศที่เพิ่งก่อร่างสร้างตัวใหม่หลังยุคอาณานิคมทั้งหลายจัดตั้งกลุ่มขึ้นมาในนาม ‘กลุ่มเคลื่อนไหวไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด (Non-Aligned Movement)’ การพูดคุยกันครั้งแรกเริ่มในปี 1955 ที่เมืองบันดุง ประเทศอินโดนีเซีย การไม่เลือกฝ่ายใดหรือเข้าร่วมกับมหาอำนาจขั้วใดในช่วงสงครามเย็นคือเป้าหมายสำคัญของกลุ่มนี้ เพื่อรักษาความเป็นกลางทางด้านการเมืองระหว่างประเทศเอาไว้ (ศุภวิชญ์ แก้วคูนอก: https://www.the101.world/indian) แม้ว่าในความเป็นจริง หลายประเทศในกลุ่มเคลื่อนไหวไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดก็เลือกข้างในช่วงสงครามเย็นเช่นเดียวกัน ในเมื่ออินเดียเป็นตัวตั้งตัวตีสำคัญในการนำพาชาติอื่น ๆ เข้าร่วมกลุ่มนี้ อินเดียจึงต้องแสดงให้เห็นถึงการยอมรับในความหลากหลายของอุดมการณ์ทางการเมืองที่เป็นที่นิยมในเวลานั้นจากทั้งสองค่าย ฉะนั้น พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศอินเดียจึงสามารถก่อตั้งและขับเคลื่อนทางการเมืองได้อย่างอิสระและมีบทบาทนับตั้งแต่การเลือกตั้งครั้งแรก ถือเป็นพรรคที่มีที่นั่งเป็นอันดับ 2 ในรัฐสภารองจากพรรคคองเกรสแห่งชาติอินเดีย นอกจากนี้ การเลือกตั้งครั้งนั้นยังมีอีกหลายพรรคการเมืองที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองสุดขั้วลงสมัคร ไม่ว่าจะเป็นพรรคชาตินิยมฮินดู หรือพรรคชาตินิยมประจำท้องถิ่นต่าง ๆ ทั่วประเทศ

สิ่งเหล่านี้ถือเป็นเครื่องสะท้อนสำคัญว่า อินเดียโอบรับความหลากหลายทางความคิดทางการเมืองที่อยู่อย่างกระจัดกระจายในประเทศ แม้พรรคคองเกรสแห่งชาติอินเดียจะเป็นที่นิยมอย่างมากในเวลานั้น แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ผู้นำทางการเมืองปิดกั้นพรรคอื่น ๆ ในการนำเสนอแนวคิดทางการเมืองเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง แต่ในทางกลับกันรัฐบาลในเวลานั้นพยายามส่งเสริมให้ประชาชนมีทางเลือกมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งถือเป็นแบบฉบับและเอกลักษณ์สำคัญของระบบพรรคการเมืองหลากหลายของอินเดียจากวันนั้นจนกระทั่งถึงวันนี้ พรรคการเมืองที่ปกครองอินเดียอยู่คือพรรคฝ่ายขวาฮินดูนิยมอย่างพรรคภารตียชนตา (BJP) ซึ่งการเลือกตั้งรอบที่ผ่านมาสามารถสร้างประวัติศาสตร์ของตัวเองด้วยการกวาดที่นั่งในรัฐสภาอินเดียได้จำนวนเกินครึ่ง ทำให้พรรคสามารถจัดตั้งรัฐบาลเสียงข้างมากได้สำเร็จ ซึ่งแทบจะไม่เคยเกิดขึ้นในระบบการเมืองอินเดียที่มีพรรคการเมืองหลายพรรคเช่นนี้ หากถามว่าขวาฮินดูนิยม คืออะไร

ประเทศอินเดีย นโยบายที่เป็นรูปธรรมที่สุด คือ ห้ามฆ่าวัว หรือรับประทานเนื้อวัวในช่วงที่พรรค BJP บริหารจัดการบางรัฐของอินเดีย การกระทำสิ่งข้างต้นเป็นเรื่องผิดกฎหมาย เนื่องจากวัวเป็นสัตว์พาหนะของพระเจ้าในศาสนาฮินดูนั่นเอง และที่ไปไกลสุด คือ มุขมนตรีรัฐอุตตรประเทศคนปัจจุบัน

คือนักบวชในศาสนาฮินดูที่สังกัดพรรค นี่เป็นเพียงเบื้องต้นที่จะฉายภาพขั้วแรกให้เห็นถึงระบบการเมืองของอินเดีย ลองมามองอีกฝั่งที่เราอาจเรียกว่า ‘ฝ่ายซ้าย’ นั่นก็คือพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศอินเดีย ในช่วงหลายปีมานี้ พรรคไม่ค่อยประสบความสำเร็จในการเมืองระดับชาติเท่าไหร่นัก แต่ก็ยังนับว่าเป็นพรรคการเมืองใหญ่ในหลายรัฐของอินเดีย โดยเฉพาะรัฐทางใต้อย่างรัฐเกรละซึ่งเป็นฐานเสียงสำคัญของพรรคนี้ ทุกวันนี้พรรคคอมมิวนิสต์ได้รับชัยชนะในรัฐเกรละ นโยบายหลายอย่างที่ใช้ในรัฐจึงเป็นไปตามแบบแผนและอุดมการณ์แบบคอมมิวนิสต์ ไม่ว่าจะเป็นระบบสวัสดิการการรักษาพยาบาลหรือการศึกษาเป็นต้น นอกจากอุดมการณ์ทางการเมืองแบบซ้าย-ขวาที่อยู่ร่วมกันในระบบการเมืองของอินเดียแล้ว อุดมการณ์แบบท้องถิ่นนิยมเองก็สามารถอยู่ได้อย่างกลมกลืนไม่แตกต่างกันขอยกตัวอย่างการเลือกตั้งในรัฐทมิฬนาดูที่เรียกได้ว่าตั้งแต่ก่อตั้งประเทศอินเดียมารัฐนี้ส่งผู้แทนราษฎรจากพรรคชาตินิยมทมิฬมาอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นจากพรรค Dravida Munnetra Kazhagam (DMK) หรือ จะเป็นพรรค All India Anna Dravida Munnetra Kazhagam (AIADMK) ที่แตกออกมาในภายหลัง โดยเฉพาะนับตั้งแต่การเลือกตั้งปี 1996 เป็นต้นมา พรรคระดับชาติแทบไม่ได้รับเลือกจากคนในรัฐนี้เลย ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นนี้เป็นเพียงตัวอย่างอันน้อยนิดเมื่อเทียบกับความหลากหลายอุดมการณ์ทางการเมืองและพรรคการเมืองที่ดำรงอยู่ร่วมกันในประเทศอินเดีย ซึ่งในแต่ละพื้นที่ แต่ละรัฐก็มีพรรคตามความต้องการของคนท้องถิ่นแตกย่อยออกไปอีกมากมาย ข้อมูลของคณะกรรมการการเลือกตั้งอินเดียรายงานว่า อินเดียมีพรรคการเมืองจดทะเบียนมากถึง 2598 พรรค โดยมีพรรคระดับชาติ 8 พรรค ระดับรัฐ 52 พรรค และพรรคทั่วไปอีก 2538 พรรค แต่ไม่ว่าอุดมการณ์จะต่างกัน จะสุดขั้วขนาดไหน พรรคเหล่านี้หรือคนอินเดียเองก็อยู่กันได้อย่างน่าอัศจรรย์

ประชาธิปไตยและรัฐธรรมนูญคือหัวใจหลัก

อะไรคือเหตุผลให้ความหลากหลายของอุดมการณ์ และพรรคการเมืองอินเดียอยู่ด้วยกันได้อย่างไม่มีปัญหามาตลอดนับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศ สูตรไม่ลับฉบับการเมืองที่โอบรับอุดมการณ์ทางการเมืองอันหลากหลายของอินเดียไว้ อยู่ที่ระบอบประชาธิปไตยและรัฐธรรมนูญของอินเดียนั่นเอง สองสิ่งนี้ถือเป็นหัวใจสำคัญของประเทศเลยก็ว่าได้ เรียกได้ว่าจะผ่านมากี่ปี สองสิ่งนี้ก็ยังคงยืนตระหง่านอยู่กับคนอินเดียเสมอมานับตั้งแต่ได้รับเอกราชในปี 1947 ประชาธิปไตยนั้นสำคัญมาก เพราะสำหรับอินเดีย หรือแม้กระทั่งประเทศอื่นๆ ที่ใช้ระบอบนี้ในการปกครองถือว่าเป็นแนวทางการปกครองไม่กี่แบบที่ยอมรับความหลากหลายและความแตกต่างของผู้คนในทุกมิติได้อย่างกลมกลืน ที่สำคัญระบอบนี้ยังเปิดโอกาสให้คนได้เรียนรู้ ได้รู้จักลองผิดลองถูกได้ โดยมีช่วงเวลาแห่งการอดทนสำหรับการเลือกที่ผิดพลาด (สำหรับอินเดียคือ 5 ปี) หลังจากนั้น ระบอบก็เปิดโอกาสให้เลือกกันใหม่ผ่านการเลือกตั้ง ฉะนั้นคนอินเดียจึงได้ทดลองอยู่ภายใต้การปกครองทั้งจากสังคมนิยมสายกลางแบบพรรคคองเกรสแห่งชาติอินเดีย อุดมการณ์ฝ่ายซ้ายแบบพรรคคอมมิวนิวต์ หรือขวาฮินดูนิยมแบบพรรค BJP แต่ทั้งหมดก็ล้วนเป็นโอกาสที่ได้เลือกและได้เรียนรู้ทั้งสิ้น ประชาธิปไตยจึงเปิดทางและช่วยโอบรับสังคมที่หลากหลายแบบอินเดียให้อยู่ด้วยกันได้อย่างไม่มีปัญหามากนัก เพราะทุกฝ่ายได้ผลัดเปลี่ยนกันขึ้นมาทดลองใช้อุดมการณ์ที่ตัวเองเชื่อและสนับสนุนในการบริหารประเทศ รัฐ หรือแม้แต่ในระดับหมู่บ้าน ทั้งนี้ระบอบประชาธิปไตยอินเดียเข้มแข็งได้ก็ด้วยมีกติกาที่ไม่เคยถูกล้ม นั่นคือรัฐธรรมนูญ กฎหมายสูงสุดฉบับนี้ยังไม่เคยถูกฉีกทิ้งแม้แต่ครั้งเดียว ส่วนใหญ่จะเป็นการแก้ไขเท่านั้น ลักษณะเช่นนี้ช่วยให้กติกายังคงเป็นกติกาที่ไม่ว่าพรรคการเมืองไหนจะขึ้นมาบริหารประเทศก็ต้องทำตาม

รัฐธรรมนูญเป็นเครื่องการันตีสำคัญว่า ไม่ว่าพรรคการเมืองที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองแบบใดจะขึ้นมาบริหารประเทศ คุณค่าสำคัญอย่างเรื่องความหลากหลายทางความคิด ความเชื่อ ความเป็นประชาธิปไตย และความเคารพซึ่งกันและกันในความต่างต้องได้รับการปกป้องและรับรอง นี่จึงเป็นเหตุว่าทำไมแม้พรรคการเมืองอย่างพรรคคอมมิวนิสต์จะชนะในหลายรัฐ แต่รัฐเหล่านั้นก็ไม่ได้เปลี่ยนเป็นรัฐคอมมิวนิสต์ นี่คือความศักดิ์สิทธิของตัวกฎหมายสูงสุดของประเทศที่ทุกคนเข้าใจร่วมกันว่าอะไรคือเส้นที่ห้ามข้าม โดยเฉพาะการทำลายค่านิยมประชาธิปไตยซึ่งถือเป็นเรื่องใหญ่มากในประเทศอินเดีย บทเรียนจากอินเดียนสะท้อนให้เราเห็นว่าแม้แต่แนวคิดคอมมิวนิสต์ หรือขวาชาตินิยมฮินดูที่ท้าทายระบอบประชาธิปไตยมากที่สุด หรืออุดมการณ์แบบท้องถิ่นนิยมที่ท้าทายอุดมการณ์ความเป็น ‘รัฐ-ชาติ’ ก็ยังอยู่ร่วมกันได้ภายใต้กรอบประชาธิปไตยที่เคารพความแตกต่างระหว่างกัน และต้องเปิดทางให้กันในวันที่อุดมการณ์ใดอุดมการณ์หนึ่งได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในประเทศ เพื่อให้ทุกคนได้เรียนรู้ว่าการปกครองภายใต้อุดมการณ์ดังกล่าวจะต้องเผชิญอะไรบ้าง การเรียนรู้จึงเป็นสิ่งสำคัญซึ่งช่วยให้การตัดสินใจในการเลือกตั้งของอินเดียแต่ละครั้งมีความหมายมากยิ่งขึ้น และท้ายที่สุด

พรรคการเมือง คือ กลุ่มบุคคลจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีอุดมการณ์ต่อการเมือง เศรษฐกิจ รวมทั้งสังคม มีแนวคิดปรารถนาพัฒนาประเทศคล้ายกันหรือเหมือนกัน มารวมกลุ่มกันด้วยความสมัครใจ และต้องการนำนโยบายเหล่านั้น ไปเป็นหลักปฏิบัติเพื่อบริหารประเทศ เริ่มต้นจากการส่งสมาชิกเพื่อเข้าสมัครรับเลือกตั้ง โดยต้องการเป็นรัฐบาล หรือถ้าไม่ได้เป็นรัฐบาล ก็ต้องการมีส่วนร่วมควบคุมสอดส่องการบริหารงานของรัฐบาลว่าเป็นไปอย่างถูกต้อง เรียกว่าพรรคฝ่ายค้าน เพราะฉะนั้นพรรคการเมือง จึงเป็นอีกปัจจัยสำคัญ ซึ่งก่อให้เกิดส่วนร่วมทางการเมืองของภาคประชาชน โดยเฉพาะการปกครองระบอบประชาธิปไตย มีความสำคัญเป็นอย่างมาก พรรคการเมืองจะเข้ามามีบทบาทหน้าที่ เป็นกลไกหลักอันทำให้ประชาชน มีสำนึกทางการเมืองตลอดจนมีโอกาสเข้ามาปกครองประเทศ

กลุ่มผลประโยชน์ คือ การรวมตัวกันด้วยความสมัครใจ ของบุคคลจำนวนหนึ่งที่มีความสนใจหรือมีผลประโยชน์ร่วมกัน พยายามกล่อมผู้มีอำนาจตัดสินใจทางการเมืองกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใด เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับผลประโยชน์ของกลุ่มตัวเอง แต่ไม่ต้องการตั้งตนเป็นรัฐบาล เช่น สหภาพแรงงาน , สมาคมผู้ส่งออกข้าว , สภาทนายความ เป็นต้น โดยกลุ่มผลประโยชน์ ก็เป็นสถาบันอีกประเภทหนึ่ง ที่มีความสำคัญต่อประเทศ อันมีระบอบปกครองประชาธิปไตย

ความสำคัญของกลุ่มผลประโยชน์

อ้างอิงตามหลักเสรีนิยมประชาธิปไตย ที่สนับสนุนการมีอยู่ของกลุ่มผลประโยชน์ กลุ่มนี้มีแนวคิดว่า เสรีนิยมประชาธิปไตยจะช่วยสร้างความสมดุลทางการเมือง เพราะรัฐบาลจำต้องตั้งอยู่บน ‘ฉันทานุมัติของผู้อยู่ใต้ปกครอง’ แปลว่าความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับสังคม ซึ่งแสดงออกในรูปแบบของกฎ, กติกา, ระเบียบ, ข้อบังคับ ตลอดจนกฎหมายซึ่งรัฐใช้บังคับผู้คนทั้งหลายในสังคม จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบโดยสมาชิกของสังคมส่วนใหญ่ สำหรับแนวคิดของส่วนน้อยก็ต้องเก็บไว้พิจารณาในครั้งต่อไป ด้วยแนวคิดนี้ ช่วยผลักดันให้ประชาชนจัดตั้งสมาคมหรือองค์กรทางสังคม อันเป็นตัวแทนสนับสนุนผลประโยชน์ของพวกเขาต่อไปในภายภาคหน้า เนื่องจากภายใต้กลุ่มเหล่านี้ได้ผ่านการกลั่นกรอง รวบรวมผู้คนที่มีแนวคิดคล้ายคลึงให้เข้าอยู่ด้วยกัน กลายมาเป็นตัวแทนเพื่อช่วยแสดงความคิดเห็น จนได้ข้อสรุปอันเป็นมติ นอกจากนี้ อุปสรรคอีกข้อหนึ่งซึ่งส่งผลให้ระบอบประชาธิปไตยไม่สามารถดำเนินงานออกมาดีเท่าที่ควรก็คือ ขาดกลุ่มผลประโยชน์อันมีอิทธิพล ขาดพลังอำนาจที่เพียงพอต่อกำหนดนโยบายของรัฐบาล ตลอดจนควบคุมการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อรักษา

ผลประโยชน์ของกลุ่มใหญ่ ด้วยเหตุนี้กลุ่มผู้มีอิทธิพลจึงเข้าควบคุมอำนาจทางการเมืองได้อย่างง่ายดาย ถ้าระบบนั้นไม่อาจตอบสนองความต้องการรวมทั้งผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ได้

ประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครองที่ประเทศส่วนใหญ่ในโลกนิยมใช้เป็นหลักในการจัดการปกครองและบริหารประเทศในปัจจุบัน รวมทั้งประเทศไทยของเรา ซึ่งจัดการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยมานานกว่า 70 ปีแล้ว การปกครองระบอบประชาธิปไตยเกิดจากความศรัทธาในคุณค่า และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และความเชื่อมั่นว่าคนเราสามารถปกครองตนเองได้ จึงกำหนดให้ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจในการปกครอง

สรุป

การค้นพบที่สำคัญของการวิจัยมีดังนี้

1. ในอินเดียพรรคการเมืองอาจเป็นพรรคแห่งชาติหรือรัฐภาคี การจะได้รับการพิจารณาให้เป็นพรรคแห่งชาติ พรรคการเมืองจะต้องได้รับการยอมรับในสี่รัฐขึ้นไป และจะเป็นพรรคร่วมหรือฝ่ายค้านในรัฐเหล่านั้น พรรคคองเกรสเดิมสนับสนุนสังคมนิยมในระดับปานกลางและมีการวางแผนเศรษฐกิจแบบผสม แม้จะมีปัญหาทั้งหมด แต่อินเดียก็ยังคงเป็นประชาธิปไตยที่มีชีวิตชีวา และทำหน้าที่ส่งสัญญาณให้กับนักประชาธิปไตยในหลายประเทศโดยรอบ

พรรคการเมืองไทยโดยทั่วไปเป็นพรรคการเมืองที่ตั้งขึ้นโดยเอกชนที่มีแนวคิด อุดมการณ์และผลประโยชน์ร่วมกันหรือความสนใจที่คล้ายคลึงกัน ในความเป็นจริงการจัดตั้งพรรคการเมืองของไทยเรามีหน้าที่ควบคุมกระบวนการหลักการและวิธีการจัดตั้ง ไม่ใช่แนวคิดเดียวกับที่มีความสนใจร่วมกันในการจัดตั้งพรรคการเมือง

2. ปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาประชาธิปไตยของทั้งสองประเทศ ได้แก่ อุดมการณ์ทางการเมืองการมีส่วนร่วมทางการเมืองปัจจัยภายนอก รวมถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารพรรคการเมือง

3. รูปแบบความมุ่งหมายของทั้งสองประเทศเกี่ยวกับพรรคการเมืองเพื่อประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมต้องใช้แนวทาง 4 ประการดังนี้ การพัฒนาประชาชนให้เป็น “พลเมือง” ที่ดี การพัฒนาพรรคการเมืองให้เป็น “สถาบันทางการเมือง” ที่เหมาะสมมีแนวทางในการเสริมสร้างประชาธิปไตย การพัฒนาวัฒนธรรมทางการเมืองในแนวทางที่เหมาะสมสำหรับ การพัฒนาดุลยภาพทางการเมืองระดับมหภาคควรได้รับการพัฒนาโดยใช้เศรษฐกิจสังคมไปสู่ดุลอำนาจของนโยบายสาธารณะที่เท่าเทียมกัน

ภาพรวมจะเห็นได้ว่า แม้ว่าความไม่แน่นอนทางการเมืองจะมีผลกระทบอย่างมีนัยต่อเศรษฐกิจโดยรวมของไทยในช่วงที่ผ่านมา แต่ช่องทาง และขนาดของการตอบสนองต่อการเพิ่มระดับความรุนแรงของความขัดแย้งทางการเมืองในด้านต่าง ๆ มีความแตกต่างกัน ขณะที่ผลการตอบสนองต่อตัวแปรต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจมหภาค และตลาดการเงินค่อนข้างมีความซับซ้อน ดังนั้น การวิเคราะห์ความไม่แน่นอนทางการเมืองนั้น เราไม่ควรพิจารณาแต่เฉพาะภาพรวมหรือผ่านดัชนีรวมเท่านั้น แต่การวิเคราะห์เพิ่มเติมรายองค์ประกอบของความไม่แน่นอนทางการเมืองจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ผลการวิจัยที่ได้นี้นอกเหนือจากจะให้ข้อมูลแก่สาธารณะถึงต้นทุนทางเศรษฐกิจที่มาจากความขัดแย้งทางการเมืองในช่วงที่ผ่านมาแล้ว ข้อมูลดัชนีความขัดแย้งทางการเมืองที่ได้ยังช่วยเป็นข้อมูลอ้างอิงในการประเมินระดับ

ความรุนแรงของความขัดแย้งทั้งที่เกิดขึ้นในอดีตเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ในประเด็นที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ นอกจากนี้ จะมีประโยชน์ในการเป็นข้อมูล real time ที่เป็นเสมือนสัญญาณเตือนภัยให้กับสาธารณะในการเฝ้าระวังปัญหาและความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้นจากความขัดแย้งทางการเมืองในอนาคตอีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

กนก วงศ์ตระหง่าน. **คู่มือการเมืองไทย : 2475-2525 ข้อมูลพื้นฐานการเมืองไทย.** กรุงเทพมหานคร: ประชาชน. 2526.

จรัล พงษ์จีน. **ลึกแต่ไม่ลับคมการเมือง**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มติชน. 2550.

นรนิติ เศรษฐบุตร. **การเมืองการปกครองไทย พ.ศ.2490-2500.** เอกสารการสอนประวัติศาสตร์สังคมและการเมืองไทย. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2547.

ปรีดี พนมยงค์. **แนวความคิดประชาธิปไตยของปรีดี พนมยงค์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สุขภาพ ใจ. 2552.

รุ่งพงษ์ ชัยนาม. **การเมืองการปกครองไทยภายใต้ ระบอบพ่ออุปถัมภ์ แบบเผด็จการ**. เอกสารการสอน ประวัติ ศาสตร์ สังคมและการเมืองไทย. ปรับปรุงครั้ง-ที่ 1. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2552.

ลิขิต ธีรเวคิน. **แนวคิดและวิวัฒนาการทางการเมืองการปกครองไทย: ธนาปธิป-ไตย. ในประมวลสาระชุด วิชาการเมืองการปกครองไทย หน่วยที่ 3**. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2554.

สุขุม นวลสกุลและวิทยา จิตนุพงศ์. **การเมืองการปกครองไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 2558.

เสนีย์ คำสุข. **พรรคการเมืองกับกระบวนการทางการเมืองไทย**. หน่วยที่ 8. เอกสารประกอบการสอนชุดวิชา สถาบันและกระบวนการทางการเมืองไทย พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2559.

ศุภวิชญ์ แก้วคูนอก: https://www.the101.world/indian. 2015.

BBC.news. **ย้อนรอยประวัติพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย**. สืบค้นจาก https://www.bbc.com/thai/thailand-43603766. 2014.

Riggs, Warren. Fred. **Thailand: The Modernization of Bureaucratic Policy**. Honolulu. East-West Center. 1966.

James G. March and Johan P. Olsen. https://www.oxfordhandbooks.com. 2008.